

INDRUKKEN VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Gods medearbeiders.

MIJN ONVERGETELIJKE VADER, DIE ZOO veel deed, in woord en werk, tot heil der zielen, en wiens geschriften met hun klaren stijl nog sprèken nadat hij reeds lang geleden gestorven is, heeft ergens dèze opmerking gemaakt: „Wij zijn Gods medearbeiders. God werkt op den akker en aan het gebouw. God gebruikt in dit werk arbeiders, die met Hem medearbeiden. In plaats van gebeden op te zenden tot God, dat Hij het werk, dat wij aangevangen hebben, zal zegenen en ons helpen het te volbrengen, zij het onze bede, dat God ons gebruike in Zijn dienst. God werkt niet met ons mede, maar wij met God.”

Deze sobere, schoone woorden, zijn rijk aan leering. Ik heb er dikwijls met instemming aan gedacht, als menschen ons werk prezen. Ik werd er dezer dagen weer aan herinnerd, toen aangaande den arbeid van den Redacteur van ons Blad zoo terecht van groote waardeering werd blij gegeven. En ik weet, dat ook mijn zwager genoemde woorden altijd heeft onderschreven. Hij was nog maar enkele maanden in onzen Evangelisatie-arbeid bezig, toen hij in een kort stukje in „Timotheüs” de opmerking maakte: „In Jezus Christus, Gods Zoon, is hulp te vinden. Zonder Hem kunnen we niets doen.” Dat Schriftuurlijk beginsel nu moge allen leiden en bezielen, die iets willen verrichten in ’s Heeren werk. Wij zijn maar onnutte dienstknechten, die onzen plicht in getrouwheid hebben te doen. Hij is de groote Werkmeester, Die ons genadig wil gebruiken als Zijn werktuigen. Beseffen we dit, dan roemen we alleen in Hem. We spreken dan ook niet over ons, maar over Zijn werk. „God werkt niet met ons mede, maar wij met God.”

Rondreis.

EEN LIJDENDE DAME, DIE HEEL VEEL IN DE eenzaamheid moest vertoeven, zeide eens: „Ik heb vandaag weer mijn rondreis gemaakt.” Toen haar verwonderd werd gevraagd, wat zij daarmee bedoelde, daar zij toch zelden of nooit haar huis verliet, antwoordde zij: „Ik bedoel mijn rondreis in het gebed. In de eerste plaats gedenk ik aan mijn kinderen, die in verschillende plaatsen en landen vertoeven. Dan denk ik aan al de geloovigen, die over de heele aarde wonen, en van wie velen in onzen tijd het zoo moeilijk hebben; ik denk aan de lijdenden, de vervolgdèn, de rouw-dragenden, de ouden van dagen, de moeders met groote gezinnen. Voorts vergeet ik de dienstknechten des Heeren niet, vooral niet in verre landen; ik bid God, hen te bewaren, te sterken, te zegenen, hun genade te geven om te zijn als „wolken, die plasregens uitstorten,” (Pred. 11 : 3.) om het Woord met alle eenvoudigheid en in alle zuiverheid te brengen als uitspraken Gods en hun een deur te openen, opdat het Woord zijn loop hebbe, verheerlijkt worde en véél vrucht drage. Ja, ik gedenk aan zoo velen, wier oogen nog niet geopend zijn en wier hart nog niet is omgekeerd, opdat zij uit de duisternis in het licht komen en vergeving van zonden ontvangen. Dát is mijn rondreis. En is ze niet van véél beteekenis?”

Een dergelijke gemoedsstemming, uiting van oprechte liefde, is tot zegen voor de persoon zelve; want door te gedenken voor den troon der genade aan anderen, vergeet men eigen leed. En ze is ook tot heil van velen. Hetgeen in dit geval wel duidelijk bleek, want na het heengaan van deze ernstige Christin is er een opwekking ontstaan in de plaats, waar zij woonde: meer dan vijftig personen beleden Jezus als hun Heiland door het geloof in Zijn bloed; en de kring van geloovigen, waartoe zij behoorde, werd buitengewoon gezegend.

God geve, dat in onze moeilijke dagen velen zulke dagelijksche gebeds-rondreizen maken! Het is een tijd, die roept om gebeden en smeezingen in de vreeze Gods. Vooral zij, die misschien niet kunnen uitgaan om te werken, die aan ziekbed of huis gebonden zijn, die zich met de kleine dagelijksche dingen hebben bezig te houden, en die wel eens vragen, wat zij toch eigenlijk voor anderen kunnen doen, mogen van het voorbeeld, waarop wij hierboven wezen,

leeren! De apostel zegt: „Ik vermaan dan vóór alle dingen, dat gedaan worden smeezingen, gebeden, voorbiddingen, dankzeggingen voor alle menschen.” Op de knieën dus! Alleen zóó behalen wij overwinningen! (2. Kron. 20 : 13.)

Toen in den tijd der Hervorming van alle zijden de vijanden opdoemden, zeide iemand: „De Hervorming zal niet ten onder gaan, want Gods kinderen bidden.” Toen onze Koningin eens gewezen werd op de gevaren, die ook haar als vorstin bedreigden, zeide zij: „Ik ben gerust, want Gods kinderen bidden voor mij.”

En vergeten we het niet: met bidden is het halve werk gedaan.

Ieder persoonlijk worden we geroepen, om dagelijks te maken, korter of langer, een rondreis in het gebed.

VOOR DE ZIEKEN

door Ds L. J. VAN LEEUWEN en Ds A. C. DIEDERIKS

Eigenlijk hoor je telkens klagen over het onbegrijpelijke van het leven; vooral zieken tobben daarover. Waarom moet mij dat treffen, en heb ik wel de kracht om het te dragen? Zou ik het kunnen volhouden?

Daarover praten we en we praten er zóóveel over, dat we aan het luisteren niet toe komen.

Toch is dát het allereerst noodig. Luisteren naar wat God ons door het leven zegt en luisteren wil zeggen: stil zijn en zwijgen.

Paul Gerhardt noemt in één adem: Schepmoed, en laat varen wat uw harte in onrust heeft gebracht, wees stil.

Moedig worden en stil zijn, ja, die twee hangen wel met elkaar samen. Zullen we er allen aan denken?

A. C. D.

EEN WOORD VAN DANK

EEN WAAR SPREEKWOORD ZEGT: IN DEN nood leert men zijn vrienden kennen.

Mij is het echter duidelijk geworden, en wel op zeer treffende wijze, dat men ook bij gelegenheid van een hoogtijd in het leven kan ondervinden, hoeveel vrienden men heeft en op welke wijze ware vriendschap zich uit.

De eerste November van dit jaar zal als een onvergetelijke dag in mijn herinnering blijven voortleven.

Vóór mij ligt het prachtablum, een juweel van boekbinderskunst, waarin ik zulk een groot aantal namen aantref van medewerkers en lezers van „Timotheüs.” Ik zit te schrijven aan het schrijfbureau, gecombineerd met boekenkast, een geschenk van de dragers der namen.

Voorts denk ik aan de andere geschenken om mij heen, getuigend van smaak, praktischen zin, degelijkheid en vooral van liefde. En ik vraag mij af: waarmee heb ik zooveel belangstelling, zooveel waardeering verdiend?

Van ganscher harte zeg ik allen dank voor hun bewijzen van meeleven.

Een huldiging op mijn herinneringsdag had ik verwacht noch gewenscht.

Op de wijze, zooals het comité, dat zich spontaan voor deze herdenking vormde, die thans heeft doen plaats vinden, is ze mij echter tot een openbaring van liefde en vriendschap geworden, waarvoor ik moeilijk mijn gevoelens van dankbaarheid onder woorden kan brengen.

Bovenal dank ik God, dat Hij mij een kwarteeuw lang de kracht en den lust schonk tot dezen arbeid. En mijn bede gaat tot Hem uit, of Hij mij bij voortduring tot een Hulp wil zijn in het werk, dat ik voor Hem mag doen.

J. H. VAN RIESSEN